

מ"ת 61931/03/15 - מדינת ישראל נגד דוד שימול, ניר עוזיאל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 יולי 2015

מ"ת 61931-03-15 מדינת ישראל נ' שימול(עציר) ואח'

מ"ת 3930-01-15 מדינת ישראל נ' שימול(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

מדינת ישראל

המבקשת

על ידי ב"כ עו"ד ליאת פלג, שרון משעל ושלומי ויזן

נגד

המשיבים

1. דוד שימול (עציר)
על ידי ב"כ עוה"ד משה שרמן ואייל אוחיון
2. ניר עוזיאל (עציר)
על ידי ב"כ עו"ד גד זילברשלג ושירי יוגב

החלטה

(בנושא קיומן של ראיות לכאורה במ"ת 61931-03-15)

הרקע

1. לפניי בקשה להורות על מעצר המשיבים עד תום ההליכים נגדם. הבקשה הוגשה ביחד עם כתב אישום, המייחס למשיבים עבירת **רצח** (עבירה לפי סעיף 300(א)(2) **לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 [החוק]**), וכן עבירה של **קשירת קשר לפשע** (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק).

2. חשוב במקרה דנן לפרט את השתלשלות העניינים שהביאה אותנו עד הלום: נגד המשיבים הוגש כתב אישום קודם, ביום 4.1.15, אשר ייחס להם באישום אחד עבירות של ניסיון לרצח בצוותא חדא (עבירה לפי סעיף 305(1) בצירוף סעיף 29(א) לחוק), ועבירה של קשירת קשר לפשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק), ובאישום אחר ייחסו להם עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ופגיעה בפרטיות בצוותא חדא (עבירה לפי סעיף 2(1) ו-5 **לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981**, בצירוף סעיף 29(א) לחוק). גם שם הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים (מ"ת 3930-01-15) ודנתי במסגרתה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה. בהחלטתי מיום 15.2.15 קבעתי שקיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות למשיבים **[ההחלטה הקודמת]**. נוכח קיומה של חולשה מסוימת בראיות לגבי האישום הראשון (שם) וחרף עילת המעצר העוצמתית, הוריתי על קבלת תסקירים משירות המבחן לגבי שני המשיבים, על מנת לבחון אפשרות שחרורם לחלופת מעצר. נקבע מועד לדיון בתסקירים ליום 9.3.15, אלא שבהגיענו למועד התברר שהמשיבים נעצרו ב"מעצר ימים" בנוגע למעשים מושא התיק דנן. לפיכך, לבקשת המשיבים, לא התקיים דיון בתסקירים, המשיבים הסכימו להמשך מעצרם, וזאת - עד אשר תתבהר התמונה. ביום 30.3.15 הוגש כתב האישום הנוסף. בהמשך אוחדו שני כתבי האישום באופן שכתב האישום החדש הפך לאישום הראשון בכתב האישום המאוחד.

המשיבים ביקשו מספר דחיות על מנת לאפשר לסנגוריהם להיערך לדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה באישום הראשון, וביום 15.6.15 התקיים דיון בעניין זה, אך ורק בנוגע לאישום החדש, שטרם נדון. בא כוחו של משיב 2 ביקש לאפשר לו להשלים טיעונו לגבי משיב 2, והדבר נעשה ביום 22.6.15. מובן, כי קביעותי לגבי האישומים הקודמים (אישומים 2 ו-3 בכתב האישום המאוחד) בעינן עומדות והדבר חשוב, מאחר שהאישום הראשון (החדש) מתבסס, בין היתר, על מעשים שכבר נדונו. לכן יהיה מקום לפרט את החלקים הרלוונטיים באישומים הישנים.

ההחלטה הקודמת

3. בכתב האישום קבעתי שיש ראיות לכאורה לכל הפרטים הבאים:

המשיבים הם בני חבורה אחת [חבורת שימול], ואברהם (ויני) אטיאס ואיגור יונייב הם בני חבורה אחרת - [חבורת אטיאס]. בין שתי החבורות קיים מזה שנים סכסוך מתמשך, במסגרתו פעלו הצדדים לפגיעה הדדית זה בזה, בעיקר באזור העיר פתח תקווה [הסכסוך].

במסגרת הסכסוך וכדי לעקוב אחר בני חבורת אטיאס ולפגוע בהם, הצטיידו המשיבים בחודש אוגוסט 2014 במכשיר מעקב. בחודש אוקטובר 2014 הצטיידו המשיבים בשני מכשירי מעקב נוספים. מכשיר המעקב הראשון, שנרכש באוגוסט [מכשיר 1 או מכשיר המעקב], הוא הרלוונטי לאישום החדש ועל כן אתמקד בו. מכשיר 1 היה בעל IMEI ("מספר ברזל") 013227000241798 [ברזל 1798], והושם בו מספר SIM ("סים") 054-8643971 [סים 971].

מכשיר המעקב נמכר למשיבים עם נרתיק (פאוף) מגנטי, המאפשר הצמדתו לכלי רכב. בעל השליטה על המכשיר יכול להתחקות אחר מיקומו של הנעקב, אשר לרכבו הוצמד מכשיר המעקב, באמצעות גלישה באפליקציית [EZfinder EZ], לאחר שהוזנו לאתר מספר נתונים, לרבות סיסמא. מכשיר המעקב משדר את מיקומו לשרת בזמן אמת, ומציג את מיקומו המדויק על גבי מפת רחובות. בעל השליטה על מכשיר המעקב יכול לקבל אל המכשיר הנייד שלו את מיקומו של הנעקב בכל זמן נתון. עם הפעלת המכשיר, הוא שולח איתותים ("פולסים"). האיתות הוא בתדירות של פעם בשעה, כל עוד כלי הרכב שאליו הוצמד המכשיר - נייד, ובתדירות של פעם בדקה, כאשר המכשיר בתנועה.

עד כאן הפרטים שרלוונטיים ישירות לאישום החדש.

4. למען שלמות התמונה אוסיף שבכתב האישום הקודם נטען באישום הראשון (שם. כיום - האישום השני) שהמשיבים קשרו קשר לרצוח את אטיאס. לפיכך הצמידו את מכשיר המעקב השני (אחד מאלה שנרכשו באוקטובר) לרכבו של אטיאס, כדי להתחקות אחר תנועותיו, ולעקוב אחריו. הם גם הצטיידו במטען חבלה. ביום 31.10.14, סמוך לשעה 13:30, החנה אטיאס את רכבו בחניון ברחוב צלח שלום בפתח תקווה ועלה לבית סמוך לבקר את חברו. בסמוך לאחר מכן הצמידו המשיבים, או מי מטעמם, את מטען החבלה לרכב של אטיאס, בתחתית הרכב באיזור כסא הנהג. סמוך לשעה 14:07 שב אטיאס לרכבו. הוא בדק את הרכב, כפי שנהג לעשות על רקע הסכסוך, ומשהבחין במטען החבלה, נמלט בריצה מהמקום. מיד לאחר מכן הפעילו המשיבים, או מי מטעמם, את מטען החבלה, והוא התפוצץ. כתוצאה מהפיצוץ נפער ברכב של אטיאס חור בגודל 60 X 60 ס"מ, חלקי רכב הועפו למרחק של עד 30 מטר בהיקף

הזירה, גג הרכב נתלש, כסא הנהג הועף למרחק 22 מטר ועל גבי הכביש, מתחת למוקד הפיצוץ, נפער מכתש. בנוסף נגרמו נזקים כבדים לכלי רכב נוספים שחנו בקרבת הטיוטה.

באישום השני (שם. כיום - האישום השלישי) נטען שבסמוך ליום 7.11.14, על רקע הסכסוך, קשרו המשיבים קשר ביניהם לפגוע ביונייב. עובר ליום 17.11.14 הצמידו המשיבים, או מי מטעמם, לרכב יונייב את מכשיר המעקב השלישי ובאמצעותו עקבו אחר יונייב, כדי לפגוע בו. ביום 17.11.14 עוכבו המשיבים על ידי המשטרה ביחד עם אחרים מחבורת שימול. במועד זה נתפס מכשיר טלפון של משיב 1, שמספרו 054-8632288 [טלפון 2288]. בתוך הטלפון נמצאה תמונה עם פרטי מכשיר 3, לרבות שם משתמש וסיסמא. באמצעות נתונים אלה איתרה משטרת ישראל דרך אפליקציית EZ את רכבו של יונייב ברחוב בורמה בתל אביב, ומצאה את מכשיר 3 בתוך נרתיק מגנטי, כשהוא מוצמד אל חלקו האחורי של הרכב, בין המרכב לפגוש.

בהחלטה הקודמת מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה לשני האישומים. ציינתי שהונחה תשתית מספקת בנושא המעקב של המשיבים אחר אטיאס ויונייב. הונחה תשתית מספקת בנוגע לקיומו של מניע, הן למעקב, הן לפגיעה בשניים. לפיכך, קבעתי שיש ראיות לכאורה לאישום השני, ללא סייג, ואולם, באישום הראשון, התשתית הראייתית המלמדת על הקשר בין המשיבים למטען אינה מוצקה ומבוססת, תשתית הראייתית בשאלת המעקב. קיבלתי את עמדת המבקשת שלפיה האפשרות שהמשיבים עקבו אחר אטיאס וחבורתו, כאשר ברקע המניע שאליו התייחסתי, אך אחר הוא שהניח את מטען החבלה ברכבו, היא אפשרות רחוקה. הוספתי שאפשרות רחוקה זו עשויה להעביר בבוא היום את הנטל לידי המשיבים להציע הסבר, העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדם, שכן נקבע כי הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את המשיבים, די בו כדי לזכותם. ואולם, הסבר שכזה לא הוצע וגם אם יוצע במשפט, הרי שיהא זה הסבר כבוש. מכאן קבעתי, שבשלב זה של בחינת דיות הראיות, משלא נמסר הסבר והמשיבים לא הרימו את הנטל, יש בכך כדי לחזק את התשתית הראייתית הנסיבתית כנגדם. ציינתי כי משקלן של הראיות יקבע במסגרתו של התיק העיקרי, אולם משתמנות הראיות לפני היא כזו, הרי שחרף חולשה מסוימת בשאלת הקשר בין המשיבים למטען, לא מצאתי כי יש בחולשה זו כדי להוביל למסקנה שהמבקשת לא הצליחה לבסס תשתית ראייתית מספיקה, גם אם אינה איתנה דיה.

כתב האישום הנוכחי

5. האישום הראשון בכתב האישום המאוחד מתייחס לפגיעה באדם אחר, שהיה מקורב, לפי הנטען, לחבורת אטיאס, והוא גילי צרפתי [צרפתי או המנוח]. עלה גם שמו של מתנאל פרי כמי שהשתייך לחבורת אטיאס.

בחודשים שלפני ה-8.9.14, היה בחזקת חבורת אטיאס אופנוע מסוג פיאג'ו ג'ילרה GP800, מ.ר. 17-480-70 [האופנוע], ששימש אנשים שונים ובכללם את איגור יונייב. בחודש אוגוסט 2014, ובסמוך לכך, שימש האופנוע את יונייב ואת המנוח. החל מיום 1.9.14 לפחות, היה האופנוע בשימוש הבלעדי של צרפתי.

במועד שאינו ידוע למאשימה, במסגרת הסכסוך, גמלה בליבם של המשיבים ההחלטה לגרום, בכוונה תחילה, למותו של צרפתי, והם קשרו קשר, בצוותא עם אחר או אחרים, לגרום למותו. במסגרת הקשר הצמידו המשיבים, או מי

מטעמם, עובר ליום 1.9.14, את מכשיר המעקב לאופנוע, במטרה לעקוב אחרי צרפתי ולהתחקות אחר תנועותיו. החל ממועד זה, ועד ליום 8.9.14 בשעה 04:59, היה מכשיר המעקב מוצמד לאופנוע, והמשיבים עקבו באמצעותו אחרי צרפתי. נוסף על כך, במסגרת הקשר ולשם קידומו, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הצטיידו המשיבים, או מי מטעמם, במטען חבלה, אשר כחומר עיקרי בו שימש חומר נפץ בעל תכונות מרסקות [מטען החבלה]. בכוחו של מטען זה לגרום למוות בעת התפוצצותו.

ב-8.9.14, מעט לפני השעה 04:59, הסירו המשיבים, או מי מטעמם, את מכשיר המעקב מן האופנוע. בסמוך לכך, הטמינו בחלל הפנימי שבין מוטות שלדת החיפוי הקדמי של האופנוע את מטען החבלה. לאחר מכן, המתינו שניים מהם בסמוך, ברכב יונדאי מ.ר. 90-233-63, כשהם מתצפתים על האופנוע.

באותו יום, בשעה 16:07, או בסמוך לכך, יצא צרפתי מביתו, התיישב על האופנוע והתניעו. מיד לאחר מכן הפעילו השניים את מטען החבלה שהוטמן באופנוע. כתוצאה מהפיצוץ נגרמו לצרפתי פגיעות בכל חלקי גופו ומותו נקבע במקום. מיד עם הפעלת המטען נמלטו השניים מהמקום בנסיעה מהירה.

תמצית טענות המבקשת

6. טענת המבקשת כי קיימות ראיות לכאורה לאישום זה מושתתת על הנדבכים הבאים:

א. המניע שהיה למשיבים לפגוע במנוח;

ב. הקשר של המשיבים אל מכשיר המעקב, שהופעל על ידם ובאמצעותו עקבו אחר המנוח;

ג. המעקב אחר האופנוע של המנוח באמצעות מכשיר המעקב, לפחות בשבוע שקדם לרצח;

ד. רכב היונדאי ששכרו המשיבים, ואשר עולה מחומר הראיות ששימש את מבצעי הרצח שהפעילו את מטען החבלה והביאו למות המנוח;

ה. גרסאות המשיבים;

ו. יש קשר הדוק בין המשיבים לפעולת המעקב ולרצח עצמו, למרות שלא ניתן לטענת המבקשת להצביע באופן ודאי על זהות מבצעי הרצח.

הערה: הצדדים הגישו קלסרים עם ראיות. המבקשת מיספרה את כל המסמכים במספר רץ. ב"כ משיב 1 סידר את המסמכים בחוצצים בהתאם לנושאים השונים וב"כ משיב 2 הגיש מסמכים בדיון ביום 22.6.15, שסומנו בחותמת ומספר. אלא אם יאמר אחרת, ההפניה היא למסמך כפי שמוספר בקלסר המבקשת.

המניע

7. בהחלטתי הקודמת התייחסתי לחוות הדעת המודיעינית של **פקד ערן יפת**, קמב"ל תחנת פתח תקווה, מיום 6.1.15 (מסמך 1) וקבעתי בעמוד 10, סעיף 34 להחלטה, כי "על סמך חוות הדעת ניתן ללמוד על קיומן של שתי חבורות יריבות, שאחת כוללת את אטיאס ואינייב (הנקרא בדוח יונייב), האחרת כוללת את המשיבים וניתן ללמוד על עצם קיומו של סכסוך בין החבורות היריבות". קבעתי שחוות דעת זו מבססת קיומו של מניע מצד המשיבים לפגוע באטיאס וביונייב. לא הייתה מחלוקת לגבי כך שקיומו של מניע משמש ראיה נסיבתית.

טוענת המבקשת, כי אמנם, שמו של המנוח אינו מופיע בחוות הדעת המודיעינית, אך קיימות ראיות המלמדות שבתקופה הרלוונטית היה המנוח בקשר מאוד קרוב עם בני חבורת אטיאס. מהודעותיו של **אטיאס** מיום 15.9.14 (מסומנת 2א) וכן מיום 23.3.15 (מסומנת 2ב) עולה כי בינו לבין המנוח היה קשר קרוב. המנוח ביקר אותו שבוע לפני הרצח וגם יום לפני, יחד עם יונייב: "עם כל הצער שבוע לפני הרצח הוא היה אצלי..." (הודעה 2א, שורה 15). לשאלה מתי ראה אותו בפעם האחרונה השיב אטיאס: "יום או יומיים לפני שהוא נפטר... הוא היה אצלי, בא אלי, הוא היה בא אלי כל הזמן..." (שורות 20, 22). לדברי אטיאס, הוא היה איתו בקשר טלפוני ביום הרצח עצמו: "כן, חצי שעה או שעה לפני שהוא מת" (שורה 26). עוד תיאר אטיאס נסיעה משותפת על האופנוע. גם **יונייב** בהודעותיו מיום 14.9.14 (מסומנת 3א), 15.9.14 (מסומנת 3ב), 5.2.15 (מסומנת 3ג) ומיום 22.3.15 (מסומנת 3ד) סיפר על קשר בינו לבין המנוח. הוא הכיר את המנוח במשך כחודשיים וחצי דרך אטיאס, ובתקופה האחרונה התחזק הקשר ביניהם והם נהיו חברים קרובים (שורות 11 - 14). בהודעתו הוא סיפר שהמנוח נהג לקחת ממנו גם את הרכב שהיה בחזקתו, וכי ביקר בביתו בגדרה. גם הוא העיד ששוחח עם המנוח ביום הרצח: "כן, היו לנו שלוש שיחות..." (שורה 59).

גם אטיאס וגם יונייב קשרו עצמם לאופנוע שהיה בשימוש של צרפתי, למרות שהוא היה רשום על שם אדם בשם **אליהן סייג**. יונייב העיד כי האופנוע שצרפתי התפוצץ איתו היה שלו והאופנוע נמכר לצרפתי על ידו ועל ידי אטיאס (הודעה 3א, שורה 7 ושורה 16 ואילך). בתקופה שקדמה לרצח, יונייב והמנוח השתמשו לסירוגין באופנוע, אולם לפחות מספר ימים לפני הרצח היה האופנוע בשימוש של המנוח בלבד (שורה 27).

ב"כ המבקשת הפנתה לפלטי תקשורת (דיסקים המסומנים ב6 ומסמך 17 המפרט את האיכונים המצויים בדיסקים) ולאייכונים טלפונים ניידים על פי כיסוי אנטנות (מסמך 7). מכשיר הטלפון של המנוח נמצא בכיס השמאלי של מכנסיו (מסמך 4) ומספרו הסתיים בספרות **112**. מפלטי התקשורת עולים מספר נתונים, המלמדים, לשיטת המבקשת, על הקשר ההדוק בין חבורת אטיאס למנוח. גם ממסמכים אלה ניתן ללמוד על מה שהעיד אטיאס: שבשבוע שקדם למותו, המנוח נסע לביתו של אטיאס בקרני שומרון, לפחות פעמיים (ביום 1.9.14 וביום לפני הרצח 7.9.14). מכשיר הטלפון הנייד של צרפתי אכן בישב של אטיאס. בשתי הפעמים, אכן שם גם מכשיר הטלפון הנייד של יונייב (פלט המתייחס למנוי המסתיים בספרות **410**, המצוי בשימוש של יונייב). יונייב אישר בהודעתו 3ד כי "הפעמים שאני מאוכן בקרני שומרון אני נמצא גם אצל ויי אטיאס וגם בסביבה... יכול להיות שנסענו וחזרנו בטח שיכול להיות" (שורה 16). בהמשך הוא אישר שאם אכן בקרני שומרון, הוא היה אצל אטיאס (שורה 24 ו-31). פלטי התקשורת מעידים על שיחות רבות בין השלושה. המנוח אף אכן פעמים רבות באיזור ביתו של יונייב בתל אביב (המכוסה באנטנה בשם "בית טפר"), כפי שעולה ממסמכים 7 ו- 17.

הקשר בין המשיבים למכשיר המעקב

8. שני המשיבים הסכימו, בגדר הדיון בכתב האישום המקורי, שקיימות ראיות לכאורה לקשר בין המשיבים למכשיר 1. לפיכך, עניין זה הוכרע בהחלטתי הקודמת, שבה - בתום בחינת הראיות שהובאו לפני - קבעתי הן שקיימות ראיות לכאורה לכך ששלושת מכשירי המעקב, ובהם מכשיר המעקב הרלוונטי לאישום זה, נרכשו על ידי המשיבים, הן כי יש קשר בין כל המכשירים לבין המשיבים, גם מעבר לרכישתם (שם, פסקאות 38 עד 42). לפיכך לא אחזור על הדברים. מהחלטתי הקודמת עולה שקיים דפוס פעולה של המשיבים. הם רכשו את המכשירים והם תיפעלו אותם, לצורך מטרה זה של מעקב אחרי חבורת אטיאס ומקורביהם.

פעולות שעשו המשיבים בקשר לתפעול מכשיר המעקב

9. הטענת הסיים של מכשיר 1 הסתיימה בחלוף חודש מיום הטעינה הראשונה של המכשיר (27.7.14). לכן ביום 27.8.14 ניהלו המשיבים שיחות עם מוקד אורנג' במטרה להפעיל מחדש את כרטיס הסיים (שמספרו - כאמור לעיל - 971), על מנת להמשיך להפעיל את מכשיר המעקב (כפי שעולה ממסמך 10). אחת מהשיחות שבוצעו למוקד חברת אורנג' נעשתה ממכשיר הטלפון הנייד של משיב 2, המסתיים בספרות **129** בשעה 13:05:49 (מסמך 10א - תדפיס מתוך דיסק 10). מי ששוחח עם המוקדן הוא משיב 1, כפי שעולה ממסמך זיהוי קול (מסומן 11). כשהמשיבים לא הצליחו להטעין את מכשיר המעקב בעצמם, פנה משיב 2 לשי אשל ביום 31.8.14, בשיחת טלפון ולאחר מכן שלח לו הודעת וואטסאפ ובה תמונה מטלפון נייד, בבקשה שיסייע להם בהפעלת הסיים (הודעתו של שי אשל סומנה ב8, החל משורה 28). שי אשל פנה לאחר, שביצע שיחה למוקד אורנג', ובסיומה הופעל הסיים, כך שמכשיר המעקב המשיך בפעולתו. כבר כאן, מצינת המבקשת, ניתן ללמוד על הקשר של שני המשיבים למכשיר, כשהשיחה בוצעה מטלפון של משיב 2, אך מי ששוחח עם המוקדן הוא משיב 1.

בתקופה שמכשיר המעקב הראשון היה פעיל, בין היתר בזמן שהוא הוצמד לאופנוע ששימש את המנוח, היו אליו מספר התקשרויות שאינן שיחות, אלא מעין שליחת איתות למכשיר, על מנת "להעיר" אותו. התקשרויות אלה בוצעו משלושה מספרי טלפון נייד בלבד, המסתיימים בספרות **129, 138 ו-673**, כפי שעולה ממסמכים 12 ו-13.

בהחלטתי הקודמת קבעתי שקיימות ראיות הקושרות בין מספר טלפון המסתיים בספרות **673** למשיבים וחבורתם (פסקה 140 להחלטה). מנוי זה חייג אל מכשיר המעקב לאחר הירצחו של צרפתי, בתאריכים 13.10.14 ו-18.10.14. המספר נמצא שמור בזיכרון של טלפון נייד המסתיים בספרות **768**, שנמצא במה שכונה בהחלטה הקודמת "ערימת טלפונים וקסדות" [המערום] בחיפוש בבית אמו של משיב 2, כאיש קשר "טוקמן" (מדוח סיכום של רס"ר מיכאל סיסו, חוקר ביחידת המטענים בלה"ב 433 [הדוח של סיסו] מסומן 15, עמודים 5 - 6). בהקשר זה טוענת המבקשת כי למשיבים המשיך להיות קשר למכשיר המעקב, גם לאחר מועד ביצוע הרצח.

המנוי המסתיים בספרות 129 - מדובר במכשיר שנתפס גם הוא ביום מעצרו של המשיבים בבית אמו של משיב 2 (מסמך 14), במערום. נוסף על כך, משיב 2 מסר את מספר הטלפון הזה כמספר הטלפון שלו לשי אשל, ובין השניים קיימות התכתבויות רבות בנושא מכשירי המעקב שנרכשו מהאחרון, כפי שעולה מהודעותיו של שי אשל.

המנוי המסתיים בספרות 138 - מהדוח של סיסו (מסומן 15, עמוד 5), עולה כי מחקר תקשורת לגבי מספר זה גילה שבוצעו ממנו התקשרויות בעלות אופי זהה לאלה שהתבצעו ממכשיר המסתיים בספרות 129: התקשרויות רבות למשיב 1, שיחות למכשיר המעקב, שיחות נוספות התואמות התקשרויות של המכשיר המסתיים בספרות 129 ל"שאויל

אופנועים", שיחה לשי אשל, ופעילות ערה במיוחד בין 2.9.14 ל-7.9.14 (השבוע שלפני הרצח). לאחר 7.9.14 היו התקשרויות נוספות מהמספר הזה, אך לא כאלה שהן רלוונטיות. נוסף על כך בוצעו במכשיר מספר איכונים שמצאו אותו בטווח המגורים של חבורת שימול. כל אלה מקשרים את המספר הזה למשיב 2.

המעקב אחר האופנוע של המנוח באמצעות מכשיר המעקב, לפחות בשבוע שקדם לרצח

10. טוענת המבקשת כי מהצלבת נתונים של מכשיר המעקב לבין איכון של מכשיר הטלפון הנייד של המנוח, המסתיים בספרות **112**, עולה ששני המכשירים נעו יחד עד כ-12 שעות לפני הרצח (וכאשר לא נעו יחד - יש לכך הסבר בחומר). תנועה זו של שני המכשירים מביאה, לטענת המבקשת, למסקנה שמכשיר המעקב היה צמוד לכלי התחבורה ששימש את המנוח, ושב הוטמן בסופו של יום מטען החבלה. הכוונה לאופנוע פיאג'ו מדגם "ג'ילרה 800", כפי שהעיד **יוניב** בהודעותיו וכפי שעולה גם מהודעותיהם של **יוסף נעים** מיום 3.2.15 (מסמך 16) ושל **אמו של המנוח, רות בניזרי** מיום 18.9.14 (מסמך 5א) ומיום 8.2.15 (מסמך 5ב).

לביסוס מסקנתה זו, מפנה המבקשת להשוואת איכונים המכשירים בין ה-1.9.14 ועד ליום 3.9.14. בתאריכים אלה אכן מכשיר המעקב באופן מלא ורציף. כשבוחנים את דו"ח האיכון שנערך על ידי **רוני סגאוקר** (מסמך 17), ובו איכונים משני המכשירים (971 ו-112 יחד), ניתן לראות התאמה של שני האיכונים והתאמה בדפוסי התנועה של שני המכשירים. כאשר משווים דפוס התנהגות של המכשירים ניתן לקבוע אם מדובר בתנועה או בעמידה והחל מעמוד 39 למסמך 17 ניתן לראות שכאשר מכשיר המעקב משדר בעמידה, גם מכשיר הטלפון הנייד של המנוח נמצא באותו מקום. אציין כי בנוגע לאישומים 2 ו-3 לא נטענה כל טענה בנוגע לכך שיש לפקפק באופן פעולת המכשירים ובהחלטתי הקודמת קבעתי כי מנגנון השידור של המכשירים, לרבות השוני באיתותים בעמידה ובנסיעה, הוא כפי שנטען, וזאת לאור הראיות שהוצגו.

ניתן ללמוד על ההתאמה מדוגמאות רבות שעולות ממסמך 17: למשל ביום 31.8.14, החל ב-23:21 ועד למחרת ב-13:07, מכשיר העיקוב בעמידה ונמצא באתר שנקרא "מגדל המים ליד בית חולים הרצפלד גדרה". מכשיר הטלפון של צרפתי מאוכן בכל אותן שעות באתר שנקרא "חפץ חיים ליד הלולים לפני הכניסה לקיבוץ". מסמך 23, המפרט את אתרי האנטנות בגדרה (בפרט כאלה שסמוכות לזירת הרצח - ביתו של צרפתי), מלמד שיש שתי אנטנות סמוכות לבית המנוח, הן שתי הנ"ל. מכאן שבלי ל-31.8.14 היה המנוח בביתו וכך גם האופנוע. בעריכת השוואה בין מיקום מכשיר העיקוב לבין מיקום המנוח בזמנים שבהם ראיות נוספות מלמדות שהמנוח אכן היה בבית, למשל בלילה האחרון לחייו (שלגביו יש עדות של אימו - מסמך 5א, עמוד 1, שורות 12 - 13), ניתן לראות גם במסמך 17 איכון זה וללמוד שצרפתי היה בביתו והאופנוע היה נייח, באותו מקום (עמודים 95 - 96).

ב"כ המבקשת הפנתה בטיעוניה ביום 15.6.15 לדוגמאות נוספות שמהן ניתן ללמוד שהמכשירים נעו יחדיו, וכשנפרדו - יש לכך הסבר בחומר (עמוד 7 לפרוטוקול שורות 20 - 32). למשל ביום 1.9.14, החל בשעה 13:07, יצא מכשיר העיקוב מהאנטנה של "מגדל המים ליד בית חולים הרצפלד גדרה" ונמצא בתנועה (כלומר - שידר כל דקה) עד 13:41, שאז הוא אוכן ב"בית טפר תל גיבורים 5 תל אביב. צומת חולון עמוד חשמל 1169". הטלפון של צרפתי אוכן ב-13:06 באתר "מגדל המים ליד בית חולים הרצפלד גדרה" והאיכון הבא, ב-13:56, היה ב-"צומת חולון עמוד חשמל 1169". יוניב גר בסמוך לאותו מקום. בשעה 14:33 התחיל הטלפון של המנוח להיות מאוכן באתרים שונים (רחוב

לבנדה בתל אביב, גשר ההלכה, קאנטרי דקל בבלי, צומת קסם ולבסוף - נופים, האנטנה שמכסה את ביתו של אטיאס בקרני שומרון, כעולה ממסמך 7, החל בשעה 16:05). כל אותו זמן, ועד למחרת, 2.9.14 בשעה 15:40, מכשיר העיקוב היה ניח, ואוכן באתר "בית טפר תל גיבורים 5 תל אביב. צומת חולון עמוד חשמל 1169". ואמנם, דבר זה עולה בקנה אחד עם עדויותיהם של אטיאס ויונייב. **אטיאס** סיפר שהמנוח היה אצלו שבוע-שבועיים לפני הרצח ביחד עם יונייב (מסמך 2ב, שורות 4 - 7). **יונייב** העיד שהיו מקרים שבהם צרפתי הגיע אליו ולקח את הרכב (מסמך 3א, שורה 27 ואילך), היו הרבה פעמים שהם נסעו לאטיאס באופנוע או ברכב המזדה, ובאשר לשאלה אם היו פעמים שצרפתי הגיע אליו עם האופנוע והם נסעו לאטיאס עם המזדה השיב "לא זוכר. יכול להיות שכן, יכול להיות שלא" (מסמך 3ג, שורות 42 ו-56 - 58). על נסיעתם המשותפת לאטיאס באותו יום העיד יונייב גם בעדות נוספת (מסמך 3ד). בעדויות הללו תומך גם דיסק פלטי התקשורת לגבי יונייב (דיסק 6א), המלמד על נסיעתו של יונייב לנופים באותו זמן.

המבקשת הפנתה לדוגמאות נוספות, למשל בעמוד 62 למסמך 17 המלמד על נתיב נסיעה ברור ומשותף של מכשיר המעקב והנייד של המנוח. שניהם מאוכנים תחילה ביחד בסמוך לביתו של יונייב ולאחר מכן, עד עמוד 64 במסמך, אפשר לראות את ההתאמה בזמנים ובאיכונים.

באשר לאי התאמה בין התנהגות המכשיר הנייד של המנוח ומכשיר האיכון, למשל בלילה שבין ה-4.9.14 וה-5.9.14, כאשר המכשיר הנייד של המנוח נמצא בתנועה, ואילו מכשיר המעקב בעמידה, מפנה המבקשת להודעתו של **יוסף נעים** (מסמך 16), שלפיה באותו לילה הושאר האופנוע ליד ביתו במושב עזריה, והמנוח בא לקחת את האופנוע רק למחרת היום, באופן שתואם לחלוטין, את השעות. תימוכין למסקנה זו של המבקשת נמצא בהודעתו של נהג המונית **יוחנן שלמה** מיום 9.2.15 (מסמך 18) שהעיד כי זיהה את המנוח כמי שנסע איתו מגדרה למושב עזריה, באותו מועד שאין התאמה בין מיקום המכשירים, לפי האיכון. תמיכה נוספת ניתן למצוא בכך שהמכשיר אוכן באנטנות "מקורות לטרון" ו"מקורות משמר איילון", הממוקמות בסמוך למושב עזריה ו"מכסות" אותו. האופנוע עמד אותו לילה בחצר ביתו של יוסף נעים. מכשיר המעקב התחיל לנוע רק כשהמנוח הגיע למחרת היום והתחיל בנסיעה (מסמך 17). יצוין שביום 5.9.14 יש שתי התקשרויות ממכשיר **138** אל מכשיר המעקב.

אטיאס ויונייב העידו כי ביום 7.9.14 הם שהו יחד עם המנוח בביתו של אטיאס בקרני שומרון. איכון מכשיר המעקב מלמד כי המכשיר מאוכן בנופים (מסמך 7). יונייב העיד כי הגיע לביתו של אטיאס רכוב יחד עם המנוח על האופנוע.

ניתן ללמוד על המעקב של המשיבים אחר האופנוע שהיה בשימוש המנוח גם מכך שאחד מ"אנשי הקשר" שהיו רשומים במכשיר הנייד של משיב 2, המסתיים בספרות **129**, היה "גילרה 800", הוא הסוג המסוים של האופנוע שהתפוצץ (מסמך 19, פלט שנערך מפלטי חדירה לנייד הנ"ל של משיב 2).

עוד יצוין כי שני המשיבים שאלו את **שי אשל**, בעת רכישת מכשיר העיקוב, האם ניתן להצמידו לאופנוע (מסמך 8, שורות 410 - 412).

מחפוש שנערך במכשיר הטלפון הנייד המסתיים בספרות **129**, עלה כי נערך באמצעותו חיפוש בתוכנת Waze אחר כתובות ביישוב גדרה, בין התאריכים 28.8.14 ועד 1.9.14. בוצע חיפוש של רחוב מנחם בגין בגדרה (הרחוב הראשי) וחיפוש של רחוב הארז, מקום מגורי המנוח (שהתגורר בפינת הרחובות הארז והאילנות) (דיסק 20, והפלט של החלק הרלוונטי מתוך הדיסק, שסומן 21). החיפוש האחרון, המכוון ספציפית לכתובת המגורים של המנוח, נעשה ב-1.9.14, כ-10 דקות לפני שמכשיר הנייד של משיב 2 (**129**) אכן באנטנה המכסה את מקום מגורי המנוח, כפי שעולה ממסמך 22 ומסמך 23 שעניינו כיסוי אנטנות.

שכירת רכב היונדאי על ידי המשיבים

11. ביום 25.8.14 שכר משיב 2 רכב מסוג יונדאי מ.ר. 90-233-63 [**רכב היונדאי**] בסוכנות הרכב "ליאן ליסינג" בפרדס חנה, כפי שעולה ממסמכי השכירות (אסופה שצורפה למזכר **ודים מירקין** שסומן 27). משיב 2 חתום על מסמכי ההשכרה וצילום רישיון הנהיגה שלו צורף אליהם. מההסכם עולה כי הרכב הושכר לתקופה של חודש ימים (עד ליום 25.9.14). מהודעתו של **אלי עמר**, אחראי הרכבים בחברת ליאן ליסינג (מסמך 28), עולה שמי שבא לאסוף כלי רכב חייב להזדהות ולהציג תעודה מזהה שבפרטיה מועתקים. בפועל הושב הרכב לחברת ההשכרה יום לאחר הרצח, קרי ביום 9.9.15 והוחלף ברכב אחר, על ידי משיב 2, כפי שעולה מהודעתו של **דוד טפירו**, עובד חברת ליאן ליסינג (מסמך 29). משיב 2 חתום על מסמכי ההשכרה גם של הרכב החלופי, הנייד הנמצא בשימוש ומסתיים בספרות **542** אכן בפרדס חנה בשעות 11:52 ו-12:15, כאשר מהודעת טפירו עולה שהרכב הוחזר בשעה 12:00 (מסמכים 6 ו-31 לעניין האיכון).

הגם שמשיב 2 הוא זה לקח את הרכב באופן פיזי מסוכנות ההשכרה, עולה כי שני המשיבים עסקו בתאום השכרת הרכב והחזרתו. על פי פלטי השיחות של מכשירי הטלפון הנייד של שני המשיבים, במועד ההשכרה ישנן התקשרויות הן ממספר נייד המסתיים ב-**542**, המשוך למשיב 2, הן ממספר נייד **672** המשוך למשיב 1 (נתפס ברכבו והוא מאשר שהוא בבעלותו - מסמכים 14 ו-26), אל **אלי עמר**, אחראי הרכבים בסוכנות ההשכרה (ראה תדפיס פלטים המסומן 24). מספרו של אלי עמר נמצא שמור ברשימת אנשי הקשר של שני המשיבים (מסמך 25). גם להחזרת הרכב ביום 9.9.14 קדמו שיחות של שני המשיבים (ממנוי טלפון נייד המסתיים בספרות **129**, **542** ו-**672**) לבין אלי עמר (מסמך 24).

פעילות רכב היונדאי ביום הרצח וביום שלפניו

12. רכב היונדאי נקלט במצלמות כביש 6 ביום 7.9.14, יום לפני הרצח, נוסע לכיוון דרום. הוא נקלט לראשונה במצלמות מחלף נחשונים (סמוך לפתח תקווה, עיר מגורי המשיבים), בשעה 02:39, ונקלט לאחרונה במחלף שורק. במקביל לרכב היונדאי, נסע בכביש 6 כלי רכב נוסף - טויוטה לנד קרוזר מ.ר. 82-132-58 [**רכב הליווי הראשון** או **הג'יפ**]. שני כלי הרכב נצפו נוסעים יחד בכל המצלמות בכיוון נסיעתם דרומה, בהפרש של שנייה או שתיים זה מזה. זירת האירוע, קרי, מקום מגורי המנוח, היא בגדרה, הסמוכה לכביש 6 וההגעה אליה מתבצעת דרך מחלף שורק. שעה וחצי לאחר שכלי הרכב נצפו נוסעים על כביש 6 לכיוון דרום, הם נצפו בנסיעה בכיוון ההפוך, ממחלף שורק לנחשונים, וגם בכיוון זה הם נצפו בכל המצלמות בנתיב הנסיעה שלהם, נוסעים יחד בהפרש של שנייה או שתיים האחד מהשני.

רכב הליווי הראשון רשום על שם יפה אלופר, אמו של **מני אלופר** (צילום רשיון הרכב מסמך 34). נטען כי מני אלופר משויך לחבורת שימול, כפי שעולה מחוות הדעת המודיעינית (מסמך 1). אלופר נעצר עם שאר החבורה ביום מעצרים של המשיבים 17.11.14 (מסמך 35). מהודעתה של **יפה אלופר** (מסמך 36) עולה כי כלי הרכב שייך לבעלה ז"ל, והושאר לבתה, שעוד לא הוציאה רישיון. גם לה עצמה אין רישיון נהיגה (שורות 7 - 8) ולמעשה הג'יפ נקנה עבור בנה מני (שורות 18 - 19).

גם ביום האירוע, 8.9.14, נצפתה במצלמות כביש 6 התנהלות דומה של כלי רכב, הפעם עם "רכב ליווי" אחר: רכב היונדאי נסע דרומה בכביש 6, באותו מסלול שבו נסע יום קודם, גם הפעם בשעות הקטנות של הלילה. יחד עם רכב היונדאי נסע הפעם רכב מסוג הונדה סיוויק מ.ר. 55-739-51 [**רכב הליווי השני או ההונדה**], שנקלט במצלמות כביש 6 בנתיב באותה שעה (בהפרש של שנייה), בכל המצלמות (מסמך 33). רכב הליווי השני שייך ל**שי עובדיה**, אחיה של **נטלי אלופר**, שהיא גיסתו של מני אלופר (נשואה לאחיו של מני). מהודעתו של שי מיום 9.3.15 (מסמך 37) עולה כי אחותו נוהגת ברכב. מהודעתה מיום 10.3.15 (מסמך 38) עולה כי רכב ההונדה שבו היא משתמשת, רשום על שם אחיה, ורק היא נהגה בו, אך לא הייתה ביום האירוע בגדרה, ואין לה מושג מה עשה שם הרכב לפנות בוקר. היא הכחישה כי גיסה נהג ברכב, אולם לאחר שעומתה עם תמליל מהאזנת סתר לשיחה שנערכה בינה לבין מני אלופר ביום 5.3.15 (מסמך 39), שממנה עולה שמני אלופר השתמש ברכב, והכחיש כי היה באיזור השפלה כאשר השתמש בו, היא בחרה לשמור על זכות השתיקה ובחרה לענות על השאלות שנשאלה בתשובה "אני לא זוכרת".

בשונה מהתנהלות הרכבים ביום שלפני הרצח, חזרת הרכבים שונה: בשעה 05:24 נקלט רכב הליווי השני במצלמות מחלף שורק לכיוון צפון. הוא עזב את כביש 6 במחלף נחשונים (מסמך 33). רכב היונדאי לא נקלט במצלמות כביש 6 אותו היום.

13. מכשיר המעקב, שהיה מוצמד לאופנועו של המנוח במהלך הימים שקדמו לרצח, החל לשדר תנועה בין השעות 04:59 ועד 05:09, ואז שידר תנועה רציפה החל משעה 05:13 (ראה מסמכים 6 ו- 15). באותה עת חנה האופנוע בסמוך לביתו של המנוח, כפי שעולה מהודעת אמו (מסמך 5 א ו- 5 ב). המסקנה המתבקשת, לגרסת המבקשת, היא כי בזמן זה פורק מכשיר המעקב מהאופנוע והוזז ממקומו. התזוזה הרציפה התחילה בשעה 05:13, כ- 11 דקות לפני שרכב הליווי השני צולם חוזר במחלף שורק. זמן הנסיעה מזירת האירוע למחלף שורק הוא כ- 10 דקות (מסמך 40, מזכר שנכתב על ידי **רפ"ק צורי צחי** בעניין דוח בדיקת זמני נסיעה).

חשוב לציין, כי לאחר מועד הרצח המשיך להיות קשר בין המשיבים לבין מכשיר 1, והוא נדון בהחלטת הקודמת. ציינתי שם שכרטיס סים, שמספרו 052-5919845 [845], הושם ביום 13.10.14, חודש לאחר הרצח, במכשיר 1. לכתחילה, נמכר מכשיר 1 כשבתוכו סים המסתיים בספרות **971**, כאמור לעיל. ביום 13.10.14 היתה התקשרות לסים **845** מטלפון שמספרו 054-7183673 [673]. טלפון 673 שמור כ"איש קשר" בטלפון 054-2535768 [768], השייך למשיב 2, תחת שם איש קשר "טוקמן" (מסמכים 37 ו- 38 בקלסר המסמכים של אישומים 2 ו- 3). ביום 29.10.14 הופיע סים 845 על מכשיר 2, שהוצמד ביום 31.10.14 לרכב אטיאס (סעיף 40 להחלה הקודמת).

המצאות רכב היונדאי בזירת הרצח בעת הרצח

14. ביונדאי הותקן מכשיר "סקיילוק", מכשיר איתור המשמש ציי רכב, בדומה למכשיר "איתוראן" או "פוינטר". (הודעת דן אדרי, אחראי תחום המחשוב ובדיקות מערכות בחברת סייקלוק, מיום 16.3.15, מסמך 41). מספרו של כרטיס הסיים שהותקן במכשיר ביונדאי הסתיים בספרות 958 (כעולה ממזכר רפ"ק צחי צורי, שנפגש ביום 1.2.15 עם סמנכ"ל התפעול והקב"ט של סקיילוק, משה בדלי - מסמך 42). המכשיר ובו כרטיס הסיים, נתפס בתוך רכב היונדאי.

המכשיר שידר מיקומו פעם בשעה. ביום האירוע קיימים איכונים בכל שעה מ-10:04 ועד 16:04, מאנטנה המכסה את זירת האירוע (מסמך 44 ומסמך 23).

15. מהודעותיהן של אלינור זרו (מסמכים 45 ו-45ב) ואימה - אורנה זרו (מסמך 46), עולה כי הן שכנות המתגוררות בסמוך לבית מגורי המנוח. הן העידו כי בחנייה המשותפת לבניינים ברחוב האילנות 18 - 28, חנה במשך כל יום האירוע רכב לבן שאינו מוכר להן, בצמוד לפחי האשפה משמאל, במקום שממנו ניתן לראות את המקום בו חנה האופנוע (ר' שחזור מצולם בזירה - מסמכים 47 ו-48). נוסף על מיקום הרכב ושהייתו הארוכה במקום, מסרה אורנה זרו פרט נוסף: "חזרתי מהעבודה בסביבות רבע לשלוש, הגעתי הביתה. הרכב הלבן עמד בסמוך לחדר אשפה מצד שמאל שלו, ברכב היו שני אנשים. אחד ישב במושב ליד הנהג והשני, איפה שהנהג יושב, המושב היה בתנוחת שכיבה ואני לא ראיתי אותו. איפה שהלוחית זיהוי האחורית היה איזה נייר, אולי עיתון, זה היה מודבק, כשהרוח נושבת הנייר זז ורואים קצת צהוב בקצה של הלוחית, אבל לא היה אפשר לראות את הלוחית הזיהוי..." (עמוד 1, שורות 3 - 11). לטענת המבקשת, כיסוי מספר הרישוי מעיד כי היושבים ברכב עסקו בפעילות פלילית. אלינור זרו העידה כי ראתה את הרכב חונה שם שלוש פעמים. פעמיים מתוכן הוא היה מונע ובפעם השלישית - אינה זוכרת (מסמך 45א, שורות 9, 12 ו-14).

16. הרצח בוצע באמצעות פיצוץ מטען חבלה שהוטמן בתוך האופנוע בחלקו הקדמי, בתוך חיפוי הפלסטיק (חוות דעתו של פקד ברמן ניל, ממעבדת חבלה דרום, שסומנה 49). לפיכך, מי שהטמין את המטען, היה צריך לפרק את החיפוי ואז להחזיר חלק זה בחזרה. עוד טוענת המבקשת שמבצעי הרצח היו צריכים להיות בקרבת מקום, כשהם בקשר עין עם האופנוע, על מנת לתצפת ולראות הגעתו של המנוח ועלייתו על האופנוע, וזאת על מנת להפעיל את המטען בזמן. בהקשר זה ציינה המבקשת, כי נבדקו והוזמו מידעים מודיעיניים שלפיהם, המנוח עלה לאופנוע כשברשותו מטען חבלה, או שמטען החבלה יועד לאחר. זאת נוכח מנגנון הפגיעה שחייב הטמנת המטען בתוך האופנוע ונוכח ראיות המצביעות על כך שהמנוח לא הטמין דבר באופנוע טרם הפיצוץ. כך עולה מעדויות השכנים שמסרו שהמנוח ניגש אל האופנוע, התיישב עליו ואז אירע הפיצוץ. מכאן שלא ייתכן שהספיק לפתוח את החלק הקדמי ולהטמין בו מטען ואף לסגור את החלק הקדמי, נוכח סד הזמנים המתואר. מסמכים 51 - 52 מלמדים כי המנוח יצא מביתו, התיישב על האופנוע ואז הופעל המטען ומותו של המנוח נקבע במקום (הודעת עדן עובדה, מסמך 51, עמוד 1, שורות 3 - 6).

מטען החבלה היה מטען גדול, שהופעל על ידי שלט. שלט לא נמצא על המנוח או בקרבת מקום הפיצוץ, ובמקום נמצאו רק שרידי מטען, כפי שעולה מחוות דעת מומחה החבלה. טוענת המבקשת, כי אדם שיוצא מביתו עם מטען, כאשר בכוונתו לפוצץ אדם אחר באמצעותו, צריך שתהיה לו האפשרות הטכנית לפוצץ את המטען. מומחה החבלה ציין בחוות דעתו (מסמך 49) שניגש אליו אדם אחרי הפיצוץ ונתן לו משדר בצבע לבן בעל אנטנה טלסקופית - מוצג 11, ונאסף גם מכסה סוללות - מוצג 12. המוצגים נשלחו למעבדה. בתוצאות הבדיקה - סעיף 3.ג.3 למסמך - נכתב שהמוצגים הם חלקי משדר אלחוטי ויתכן שמשדר כזה משמש להפעלת מקלטים מהסוג שהפעיל את המטען הזה. ואולם, טוענת המבקשת, המשדר נמצא ברחוב האילנות, במרחק רב ממקום הפיצוץ. גם אם היה קשור לפיצוץ, אין כל

אפשרות ששלט זה היה על גופו של המנוח ועף בעת הפיצוץ למרחק שכזה. מכאן שהמטען לא היה מטען של המנוח, שהוא התכוון להשתמש בו כלפי אחר, אלא מתבקשת המסקנה כי המטען הופעל מרחוק, על ידי אחר.

17. מהודעתו של שכן בשם **רפאל זרו** מיום 8.9.14 (מסמך 53) עולה כי בזמן הפיצוץ שהה במרפסת ביתו. הוא שמע פיצוץ, הסתכל החוצה מהגדר וראה רכב בצבע לבן נוסע מהר מהחנייה החוצה. גם אשתו, **אורנה זרו** העידה שלאחר הפיצוץ, היה רכב לבן ש"נסע מהר מאד, בטיסה, זה היה לא נורמלי" ויצא מהחניון לכיוון רחוב אילנות (מסמך 46, עמוד 1, שורות 18 - 22). גם **אורי חן** מסר בהודעתו מיום 8.9.14 (מסמך 54) כי לאחר הפיצוץ ראה מחלון חדר השינה "רכב לבן באילנות ונסע בצורה מהירה מהחנייה" (עמוד 1, שורה 3), אך לא יכול היה לזהות את סוג הרכב (עמוד 1, שורות 8 - 9). שכן בשם **זאב קמין** מיום 8.9.14 (מסמך 55א) ומיום 10.9.14 (מסמך 55ב) העיד: "ישר ניגשתי לחלון שמעתי אוטו נסע במהירות ומגביר את נסיעתו, מדובר ברכב מסוג יונדאי בצבע לבן... הרכב נראה רגיל, לא שמתי לב כמה אנשים ישבו..." (מסמך 55א, שורות 3 - 5) ובהודעה מיום 10.9.14 הוא הוסיף: "זה היה יונדאי אקסנט בצבע לבן, נראה לי משנתון ישן יחסית, אולי שנת 2004, אני לא בטוח, אבל אני זוכר שהיה קצת יותר ריבועי מאחורה..." (מסמך 55ב, שורות 4 - 6). ובהמשך: "הוא נתן פול גז ופשוט טס על רחוב האילנות לכיוון הצומת T" (שורות 12 - 13). הדברים שנאמרו מתיישבים גם עם הדיווח למשטרה ולמכבי האש (מסמך 56).

תיאורי העדים מתיישבים עם הימלטות מהירה מזירת האירוע. המבקשת טוענת כי הימלטות זו, יחד עם הימצאות רכב היונדאי בזירת האירוע במשך כל היום, כפי שמעידות השכנות, וכפי שמוכיח איכון הרכב באנטנה המכסה את זירת האירוע, והכיסוי החלקי של מספר הרישוי, מצביעים על כך שרכב היונדאי הלבן קשור לרצח. לכך יש להוסיף חיזוק נוסף: רכב היונדאי נצפה במצלמות האבטחה של תחנת הדלק סונול ביציאה מגדרה כשהוא נוסע צפונה בשעה 16:13, כ-4 דקות אחרי זמן הקריאה למשטרה (מסמך 56). עיון בתמונות של מצלמות האבטחה מגלה כי על חלקה הימני של לוחית הרישוי האחורית ישנו נייר כלשהו, המתנפנף תוך כדי נסיעה, ומסתיר חלק מהספרות (דיסק התמונות 57 והתמונות המודפסות מתוכו - אסופה 58). השוואה בין התמונות לתצלומי הרכב השכור מלמדת כי מדובר בכלי רכב מאותו סוג. לשני הרכבים יש מדבקה במקום זהה על תא המטען (מסמכים 57 - 58, התמונות שצולמו בכביש 6 מקובץ מסמכים 33). המדבקה נראית בבירור גם בתמונות שצולמו ביום שבו נתפס הרכב לצורך תפיסת הסקיילוק (מסמך 60). התיאור של לוחית הרישוי שחלקה מוסתר, מתיישב עם עדות השכנה אורנה זרו.

לכך יש להוסיף את העובדה שברכב נצפו שני אנשים שהתנהלותם תואמת התנהגות פלילית (שהייה ממושכת ברכב, הסתרת חלק ממספר לוחית הרישוי וההימלטות מהירה מהזירה). כל אלה מובילים למסקנה שיושבי הרכב הם שהפעילו את מטען החבלה שהביא למותו של המנוח.

18. הטלפון הנייד של משיב 1 אוכן ביום האירוע במקומות שונים שאינם בקרבת מקום ביצוע הרצח. פלטי התקשורת בעניינו של משיב 2 מעלים כי המנוי העיקרי שהיה בשימוש, שמסתיים בספרות **129**, לא היה פעיל ביום האירוע החל מהשעה 02:38 לפנות בוקר ועד לשעה 18:26. המכשיר לא היה פעיל גם ביום שקדם לרצח, במועד שבו נצפה היונדאי עם רכב הליווי הראשון נוסע דרומה ואחר כך צפונה על כביש 6. גם שני מכשירי הטלפון הניידים הנוספים, המסתיימים בספרות **138** ו-**542**, לא היו פעילים במועדים האמורים. המסקנה של המבקשת היא כי משיב 2 הקפיד באותם מועדים שלא לבצע כל פעילות טלפונית. התנהלותו זו חריגה ביחס לימים אחרים, שבהם לא מתועדות בפלטי

התקשורת "הפסקות" מסוג זה בפעילות המכשירים.

המבקשת מצינת כי למשיבים קשר הדוק לביצוע הרצח, כיוזמים ומתכננים, גם אם אין לשלול את האפשרות שבמסגרת "חלוקת העבודה" בתוך החבורה, אחרים הם שהמתינו בזירה והפעילו את מטען החבלה.

גרסת המשיבים בחקירותיהם

19. המשיבים לא מסרו כל הסבר בחקירתם, אף לא לאחת מהראיות שהוצגו בפניהם. הם שמרו לאורך כל חקירותיהם על שתיקה מוחלטת, למעט אמירה שלפיה אינם מכירים כלל את המנוח.

מסקנות המבקשת

20. לטענת המבקשת, כלל הראיות שהובאו לעיל מלמדות, שהמשיבים הם שרכשו את מכשיר המעקב, והשתמשו בו על מנת להתחקות אחר תנועותיו של המנוח. יש לראות את מכלול הראיות והקביעות מהחלטתי הקודמת, שנוגעות למכשיר המעקב הראשון, כמקשה אחת עם הראיות שהובאו לגבי שני מכשירי המעקב האחרים. התמונה הכוללת מלמדת, לטענתה, שהמשיבים פעלו יחדיו בכל הקשור למכשירי המעקב, החל מרכישתם, דרך ביצוע פעולות שונות להפעלתם, וכלה בשימוש בהם לצורך מעקב אחר יריביהם.

חשוב לזכור, כי הראיות מלמדות שמכשיר המעקב, שהוסר מן האופנוע עובר ובסמוך להפעלת המטען, נותר בחזקתם של המשיבים ובני חבורתם, כפי שמעידים פלטי האיכון והשיחות ממספרי הטלפונים הניידים. יש בעובדה זו כדי ללמד ולחזק את החשד שלא היו מעורבים אחרים מלבד המשיבים או מי מטעמם במעקב אחר האופנוע ובהסרת המכשיר ממנו.

תמצית טענות המשיבים

21. בראש וראשונה טוענים המשיבים שכתב האישום מבוסס על הנחות והשערות, אך לא על ראיות, גם לא ראיות נסיבתיות, אלא על ראיות שנובעות, לשיטת המבקשת, מהיגיון. כל הפעולות המיוחסות למשיבים בסעיפים 5 עד 9 לכתב האישום (החל מהצמדת מכשיר המעקב לאופנוע, המשך בהסרתו והטמנת מטען החבלה באופנוע, וכלה בהפעלת מטען החבלה), מיוחסות לגורמים בלתי ידועים, ואין למבקשת מושג מי ביצע אותן.

נוסף על כך, השימוש בלשון "המשיבים", כגוף אחד, אינו במקומו. יש לבחון כל אחד מהמשיבים בנפרד, שכן הראיות המתייחסות לכל אחד מהם - שונות.

המניע

22. טוענים המשיבים כי המבקשת לא הצליחה להוכיח מניע, משום שבחוות הדעת של **פקד ערן יפת** (מסמך 1),

שנכתבה לאחר הרצח, המנוח ודבר רציחתו לא מוזכרים כלל כחלק מהאירועים שקרו בין שתי החבורות. עצם ההיכרות בין אטיאס ויוניב למנוח אינה מהווה מניע לרצח ולא די לטעון, כפי שטוענת המבקשת, לקשר קרוב כמלמד על "השתייכות" של המנוח ל"חבורת אטיאס". מכאן, שלא ניתן לקשור בין המשיבים להירצחו של המנוח, בהיעדר מניע או סכסוך ביניהם, גם אם נקבע בחוות הדעת שרשימת החברים ב"חבורה" אינה רשימה סגורה.

23. עוד טוענים המשיבים כי למנוח היו סכסוכים רבים, וקיימים חשודים אפשריים נוספים בהנחת המטען, כאלה שהם בעלי מניע אמיתי לרצח אותו, ולא ניתן להתעלם מהם. הסניגורים מפנים לחומר שהתקבל מתעודת החיסיון ביום 10.6.15 (למשל פריטים 3 עד 6 ב"טבלה לסנגור" שצורפה בקלסר ההגנה בחוץ "מניע", ומוספרה באסופה של ב"כ משיב 2 בספרה "1"), ולשלל ידיעות המודיעיניות, שמהן ניתן ללמוד על סכסוכים אחרים, שיכול והובילו לרציחתו של המנוח. הם מפנים לעובדה שנחקרו חשודים אחרים, למשל **חיים ציון בן-דוד יוסף** (הודעה מיום 10.3.5) ולכך שהמנוח עסק בסחר בסמים (עדות **הדסה אמה אל דר**) ובמכירת מטעני חבלה. בעניין אחרון זה מפנה ב"כ משיב 1 לידיעה מודיעינית המסתיימת בספרות 2802 (פריט 10 ב"טבלה לסנגור"), שלפיה המטען שהתפוצץ והרג את המנוח היה מיועד לאחר, שעמו היה המנוח מסוכסך. ב"כ משיב 2 הוסיף בעניין זה וטען כי עיון במידעים המודיעיניים מלמד שחלקם נוגע לעיסוקו של המנוח בהובלת מטענים ומכירתם (הוא הפנה לידיעה המסתיימת בספרות 275, פריט 6 באותה "טבלה לסנגור"). לכן, לטענתו, הגיונית הטענה כי המטען הוטמן באופנוע על ידי המנוח עצמו, כדי שאם יעצר יוכל לטעון שאחר הטמין לו את המטען.

ידיעות מודיעיניות נוספות מצביעות על עיסוקיו הפליליים של המנוח ועל אירוע דקירה שבו היה מעורב. החשוד בדקירה היה **משה בן נתן**, שנחקר אף הוא כחשוד, ביום 1.3.15, ושמר במרבית חקירתו על זכות השתיקה. נוסף על כך הפנו הסנגורים להודעותיו מיום 14.9.14 של **דוד שם**, בעל משרד שטיפל בעניינו של המנוח בהוצל"פ, שמסר כי למנוח היו חובות כספיים ונושים רבים, והיו אנשים שעמם הסתכסך משום ש"עקץ" אותם. הם מפנים להודעתה של **דורית טישה**, אחותו של המנוח, מיום 18.9.14, שסיפרה על חובותיו של המנוח; על שותפו חיים מרציאנו ("בגולו"), שבינו לבין המנוח עבר "חתול שחור"; על שותפו בעסקי קיוסקים, עמיר ולמר, שלא היה בשבעה (והעיד שהקשר בינו לבין המנוח התנתק בגלל חוב של המנוח אליו); ועל אירוע הדקירה שבו היה המנוח מעורב.

24. אשר לאפשרות שהמטען שהתפוצץ היה מטען של המנוח, שנועד לפגוע באחר, הרי שאין בטיעוני המבקשת, המנסה לטעון שאפשרות זו אינה הגיונית, כדי לסתור את טענת המשיבים בעניין זה. עצם העובדה שהמטען הוסלק בגוף האופנוע, במקום שדרש פירוק והרכבה ולא במקום "שגרתי", מלמדת שדווקא המנוח עשה זאת, על מנת להסתיר את המטען. לא נטען שהמנוח ביצע את הסלקת המטען ביום האירוע דווקא, ולכן הראיות שמלמדות שהמנוח לא "התעסק" עם האופנוע סמוך לפני הפיצוץ אינן רלוונטיות. ב"כ המשיבים הפנו להלכה בעבירות סמים וטענו שכאשר נמצא סם מוסלק, ייטה בית המשפט לקבוע שבעל הנכס הוא שהטמין את הסמים. כך יש לקבוע גם במקרה זה. המנוח הסליק את המטען בגוף האופנוע, ולרוע מזלו, המטען התפוצץ כשישב על האופנוע.

בהקשר זה, טוענים המשיבים, כי העובדה שלא נמצא שלט בזירת האירוע, אינה מעלה ואינה מורידה, משום שלא היה ידוע מתי היה בכוונת המנוח לעשות שימוש במטען, ומדובר בהתנהגות עבריינית מקובלת, שלפיה לא לוקחים את כל חלקי המטען יחד, אלא מסליקים כל חלק בנפרד.

רכישת מכשיר העיקוב וקשר להפעלתו בהמשך

25. טוען ב"כ משיב 1 כי אמנם נקבע שלמשיב 1 היה חלק ברכישת מכשיר העיקוב, אך יש להפריד בין שלב הרכישה לשלבים הבאים, שבהם הופעל המכשיר והוצמד לאופנוע. לטענתו, אין כל ראייה שבשלב הפעלת המכשיר וביצוע העיקוב אחר צרפתי היה למשיב 1 קשר אליו. גם כאן התייחסה המבקשת לקשר של "החבורה" של משיב 1 למכשירים, ואין לכך כל מקום. יש להראות קשר של המשיב עצמו למכשירים ודבר זה לא נעשה. המבקשת הראתה התקשרויות אל מכשיר העיקוב מהמנויים המסתיימים בספרות 129, 138 ו-673, שכולם קשורים למשיב 2 ולא למשיב 1. ב"כ משיב 1 הוסיף והתייחס לשני מספרים נוספים שחייגו למכשיר העיקוב, שהמבקשת לא התייחסה אליהם (מנוי המסתיים בספרות 542 ומנוי המסתיים בספרות 156). האחד בשימוש משיב 2 ולגבי השני אין מידע למי הוא שייך. מכאן שאין כל ראייה הקושרת בין משיב 1 לפעילות של מכשיר העיקוב לאחר שנרכש.

26. ב"כ משיב 2 טוען שכל הראיות שקושרות אותו להמשך פעילות מכשיר העיקוב (לאחר הרכישה) הן ראיות נסיבתיות בלבד, ובכך לא די כדי לבסס ראיות לכאורה. לגבי הטלפון הנייד השייך למשיב 2 ומסתיים בספרות 129 טוען הסניגור כי גם אם הייתה כניסה לתוכנת Waze וחיפוש אחר כתובתו של המנוח, וגם אם נמצא במכשיר איש קשר בשם "ג'ילרה", התואם לכאורה את סוג האופנוע שעליו רכב המנוח, יכולים הדברים ללמד על מעקב אחר המנוח, אולם לא ניתן לקשור זאת להטמנת המטען או ביצוע העבירות המיוחסות למשיב 2 בכתב האישום. מוסיף הסניגור וטוען כי גם ייחוס מספר נייד המסתיים בספרות 673 למשיב 2, מספר שנמצא כאיש קשר באחד מהניידים שנמצאו במערום, הוא מופרך, ולא ניתן לקשור את משיב 2 להתקשרות מטלפון זה.

הצמדת מכשירי העיקוב לאופנוע

27. ב"כ המשיבים העלו מספר הסתייגויות בהתייחס לשרשרת הראיות, שמהן הסיקה המבקשת שמכשיר העיקוב הוצמד לאופנוע: המבקשת התייחסה לברירות המחדל בהגדרת פעולת מכשיר העיקוב (מתן "פולס" כל שעה כשהוא נייח וכל דקה כשהוא בתנועה), אך היה קל מאד לשנות את הגדרות ברירת המחדל. אם אלה שונו, כל המסקנות של המבקשת בדבר ההתאמה בין המכשיר הנייד של צרפתי לאופן תנועתו של האופנוע לא יעמדו. נוסף על כך עולה מחומר הראיות שמכשיר העיקוב נשלח טרם רכישתו על ידי המשיבים לתיקון בטאיוון. אין בתיק דוח תיקונים כלשהו ולכן לא ידוע מה נפקות העניין הזה והאם השפיע על אמינות הדיווח של המכשיר. עוד צוין כי איש לא בדק את תקינות מכשיר העיקוב שבו עסקינן ואין נתונים לגבי תקינותו. לדוגמא, המשטרה ביצעה תרגיל חקירה בתיק באמצעות שני מכשירי עיקוב אחרים ולגבי אחד מהם התברר שהוא שידר "פולס" בכל דקה גם כשהיה נייח, הוא הוגדר כבעל "רגישות יתר" והוחזר לחנות.

חרף כל אלה טוענים הסנגורים, כי בכפוף להערות והסתייגויות שאותן העלו, ורק לשלב המעצר, **הם מסכימים שמכשיר העיקוב הוצמד לאופנוע** (הטיעון הכתוב שהגישו באי כח משיב 1, סעיף 15). יש לזכור, למרות האמור, שהאופנוע לא היה בשימוש הבלעדי של המנוח והם הפנו בעניין זה להודעתה של אמו.

עם זאת, המשיבים העידו שאינם מכירים את המנוח ולא ניתן להוכיח כי אמירה זו אינה נכונה והיא אינה יכולה לשמש נגדם. יתרה מכך, גם אם מוסכם שהמשיבים עקבו אחר המנוח, העובדה שהוצמד מטען לאופנוע אין פירושה כי

המשיבים הם שהטמינוהו.

הסניגורים טוענים כי העובדה שמכשיר העיקוב שידר תנועה ביום האירוע החל משעה 04:59, אינה יכולה ללמד בצורה חד משמעית כי מכשיר העיקוב פורק והוא בתנועה, וזאת לאור אמינות מכשיר העיקוב ורגישותו. הסניגורים הפנו להבדלים בזמני הנסיעה בין האיכונים של המכשירים, למצלמות כביש 6 והבדיקות ב-Waze, וטענו כי טיעוני המבקשת מהווים שינוי מציאות וניסיון להתאים את הראיות הקיימות לתיאוריה שנבנתה.

הטמנת מטען החבלה

28. טוענים ב"כ המשיבים כי אין כל ראיות בתיק החקירה שיכולות לקשור אותם להטמנת מטען החבלה, גם אם מוסכם שמכשיר העיקוב, שנקבע כי שייך למשיבים, הוצמד לאופנוע. אין בדל ראיה איך הופעל המטען ועל ידי מי, באיזו שיטה ועל ידי איזו מערכת הפעלה. אין כל ראיות הקושרות בין המשיבים להטמנת המטען ומדובר בהשערות בלבד, מלבד מכונית יונדאי לבנה שלכאורה ברחה מזירת האירוע.

הרכב השכור

29. הסניגורים טוענים כי טענת המבקשת שלפיה הרכב השכור הושכר לחודש ימים ובפועל הוחזר יום לאחר הרצח, מתוך ניסיון להקיש כי הרכב שימש לביצוע עבירה, היא טענה מופרכת משום שעיון בחוזה ההשכרה של החברה מלמד כי תקופת השכרה לחודש היא ברירת המחדל בחוזה.

הראיות המצביעות על הימצאות רכב היונדאי השכור בזירת האירוע הן ראיות נסיבתיות והמשיבים הפנו לעדויות השכנים, שיש ביניהן סתירות בשאלה אם מדובר ברכב חדש או ישן, וגם לעובדה שאין ביסוס לכך שאותו כלי רכב, שנצפה במהלך היום בקרבת הזירה, הוא כלי הרכב שנמלט כביכול מזירת האירוע. עוד מפנים הסניגורים לכך שהמבקשת טענה שבציודו האחורי של המספר ברכב, מצד שמאל, הייתה מדבקה, ואילו מהודעות השכנים לא ניתן לומר בוודאות שהייתה מדבקה כזו. באשר לאיכון הרכב באיזור גדרה, טוענים הסניגורים כי אין די בראיה זו כדי לקשור את הרכב ספציפית לזירת האירוע.

30. נוסף על הטענות המשותפות לשני המשיבים בעניין זה, ב"כ משיב 1 מציינים כי אין בראיות דבר שקושר את משיב 1 לרכב השכור. הם מפנים לכלל המסמכים הרלוונטיים (שתויקו בקלסר ההגנה בחוצץ "הרכב השכור") ולכך שאין במסמכים דבר הקושר את משיב 1 לכלי הרכב או לשכירתו. יש אמנם שתי שיחות נכנסות מהטלפון של **אלי עמר** לטלפון של המשיב. עמר הוא האחראי על כלי הרכב בחברת ההשכרה **ליאן ליסינג בפרדס חנה**, שהשכיר את רכב היונדאי. לדברי ב"כ משיב 1, אין כל ידיעה מי דיבר בשיחות הללו, ולא מן הנמנע שלאור החברות בין המשיבים, משיב 2 אמר לעמר שבמקרה הצורך, אם אינו משיג אותו, הוא יכול לצלצל למשיב 1 על מנת לחפש אותו. אלי עמר עצמו ציין שאינו מכיר את משיב 1 ודיבר רק על משיב 2 כשוכר הרכב. העובדה שמספר הטלפון של אלי עמר נמצא שמור במכשיר הנייד של משיב 1 אינה מלמדת דבר, מה גם שהוא רשום תחת השם "אלי ברטוחה", ואלי עמר העיד שאינו מכיר את הביטוי "ברטוחה". גם **דוד טפירו**, שעבד בחברת ההשכרה, והחתים מישהו על חוזה ההשכרה, רשם את פרטיו של

משיב 2 ולא של משיב 1.

31. הסניגורים טענו להיעדר קשר בין המשיבים לרכב היונדאי השכור גם בהצביעם על דוח בדוקאי שנערך בסמוך להשכרת הרכב, על ידי **רס"ר עידן מנצור** ממחלקת מודיעין ובילוש בתחנת ראש העין, מיום 26.8.14, יום לאחר השכרת הרכב, בשעה 13:20 (חוצץ "הרכב השכור" בקלסר ההגנה). לפי הדוח, צוות הבילוש זיהה אנשים המוכרים לו מתחום האמל"ח עומדים ליד רכב יונדאי לבן מ.ר. 90-233-63 וקטנוע. הם זוהו כ**אלעד צובר**, **נתן חג'אני** ושחר אביחי. בשל ההיכרות הקודמת עימם ביקש עורך הדוח לבצע חיפוש בקטנוע וברכב, לא נמצא דבר וצוות הבילוש עזב את המקום. **אלעד צובר** נחקר ביום 9.3.15 בחשד לרצח המנוח ולהשכרת רכב היונדאי, אך שמר על זכות השתיקה. כך גם **נתן חג'אני** שתק בכל הנוגע למעורבות עם רכב היונדאי. התברר שהקטנוע שייך לחג'אני. טוענים הסניגורים כי משמעות דוח הבדוקאי היא שמתנתק הקשר שבין המשיבים לרכב היונדאי מבחינת מעורבות הרכב בזירת האירוע, שכן לא ניתן לקשור בין השכרת הרכב לאירוע, כשבאמצע נמצא הרכב בשימושם של אחרים.

הסרת מכשיר העיקוב, הטמנת מטען החבלה וההמתנה ביום האירוע ברכב היונדאי

32. לטענת המשיבים, אין שום ראיה שלפיה המשיבים הצטיידו במטען חבלה. אין גם שום ראיה שקושרת את המשיבים להטמנת מטען החבלה לאופנוע וכל מה שנאמר בעניינים אלה בכתב האישום אינו אלא השערה.

33. על פי כתב האישום לא ניתן לקבוע מי מהם, אם בכלל, המתין ברכב היונדאי. לא ניתן לקשור את המשיבים לנסיעות בכביש 6. בין כל הראיות שמצביעות, כביכול, על נסיעה של הרכב השכור לגדרה אין אף אחת שמלמדת שהמשיבים היו ברכב. מי ששמו נקשר לכלי הרכב המלווים (הלנד קרוזר וההונדה) הוא דווקא **מני אלופר**, שנגדו אין כתב אישום. גם אילו נקשרו המשיבים לנסיעה בכביש 6 אין בכך מאום ולא ניתן לקשור אותם לנסיעה לגדרה, בוודאי שלא לכתובתו של המנוח דווקא, או להכנת השטח וכו'.

34. אשר למשיב 1: איכון הטלפון שלו בזמנים הרלוונטיים מלמד כי היה באותן שעות במקומות אחרים. ביום 7.9.14 בשעה 02:13 היה בפתח תקווה ואף ביצע שיחת טלפון. בהמשך אוכן בקיבוץ גבעת השלושה, שם קיבל שיחת טלפון, ובשעה 08:33 הוא אוכן במוסך בפתח תקווה. האיכון בגבעת השלושה לא מלמד על הגעה לגדרה ואין כל ראיה שקושרת את משיב 1 להגעה לגדרה באותו יום. ביום 8.9.14 בחצות יש שיחה נכנסת לטלפון של משיב 1 והוא אוכן באותה שעה דרומית לאזור התעשייה בהרצליה. בשעה 03:15 הוציא משיב 1 שיחה למני אלופר, וגם בשעה זו אוכן משיב 1 בהרצליה. בשעה 03:15 התקשר משיב 1 למספר טלפון שבשימושו של בית מלון ווסט בהרצליה, והוא אוכן בפי גלילות. הפעם הבאה שהוא מאוכן היא בשעה 08:53 במוסך מאזדה בפתח תקווה. נערכה בדיקה במלון ווסט שלמדה שהמשיב לא התארח במלון באותו לילה, אך טוען בא כוחו כי יתכן שפשוט לא נרשם בשמו, מטעמים ברורים. מכל מקום, לא ניתן לקשור את משיב 1 לנסיעה בכביש 6 באותו לילה. לטענת הסנגור, בדיקת האיכונים של מני אלופר מלמדת שהוא היה יכול, באותה מידה, להתאים לתיאוריה של המאשימה, מה גם שנמצא קשר בינו לבין רכב ההונדה (רכב הליווי השני), ועל אף זאת - הוא לא חלק מכתב האישום.

מוסיפה ההגנה וטוענת כי העובדה שמשיב 1 דיבר עם משיב 2 במהלך התקופה, כמו גם עם אחרים שמיוחס להם

קשר לנסיעה לגדרה (למשל מני אלופר), אינה יכולה להצביע על דבר מלבד היותם חברים. זו אינה ראייה הקושרת לרצח.

35. ב"כ משיב 2 ממשיך וטוען שאין כל ראייה שקושרת את משיב 2 להסרת מכשיר העיקוב. התזה המתבססת על כך שיש שיחה לאחר ביצוע הרצח, ממספר המופיע כאיש קשר באחד הטלפונים הניידים שנתפסו על ידי המבקשת ומשוייכים למשיב 2 (סעיף 140 להחלטה הקודמת), היא טענה קלושה.

36. לאור כל האמור, טוענים המשיבים, לא ניתן לקשור מי מהם להמתנה מחוץ לביתו של צרפתי ברכב השכור ב-8.9.14, מ-04:59 ועד 16:07. כפי שצוין - האיכונים של משיב 1 באותן שעות מלמדות כי היה בפתח תקווה בבוקר, אחר כך נסע צפונה ובשעת הרצח אכן בפוריה, איכון שנותר בתוקף גם מספר ימים לאחר הרצח.

שתיקת המשיבים בחקירה

37. נוכח כל האמור, הרי שאין כל משמעות לשתיקת המשיבים בחקירתם. טוען ב"כ משיב 1, כי כאשר עוצמת הראיות היא כזו שאין בה כל פוטנציאל להרשעה, הרי ששתיקת המשיב, כשלעצמה, אינה יכולה להביא למסקנה מרשיעה. ההגנה מפנה לבש"פ 6233/03 **עימאד נאשף נ' מדינת ישראל** [17.7.03], פסקאות 7 - 8 **[עניין נאשף]**:

"... כידוע, העקרונות שנקבעו בפסיקה בדבר הרשעה על יסוד ראיות נסיבתיות מתייבשות עם השיטה האינדוקטיבית, שבגידרה "השאלה הנשאלת היא כמה ראיות חסרות להוכחת הקשר בין העובדות המוכחות לבין העובדה הטעונה הוכחה ומהן משקלן של הראיות החסרות בהתייחס לראיות הקיימות" (ראה בש"פ 1887/02 **אנטולי מירופולסקי נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם)).

8. מושכל שני הוא, כי בהעדר ראיות כאלה אין בשתיקת העוררים במשטרה, כשהיא לבדה, כדי להביא למסקנה המרשיעה (ראה ע"פ 2400/94 **חאלד סמאדג'ה נ' מדינת ישראל**)".

שיטה ומעשים דומים

38. עוד טוענת ההגנה כי לא ניתן לטעון במקרה דנן לקיומם של "מעשים דומים" או "שיטה", מול המיוחס למשיבים באישומים השני והשלישי (ואכן טענה שכזו לא עלתה במפורש מצד המבקשת, אך לטעמם של המשיבים היא עולה מבין הדברים). זאת, מאחר שיש הבדל בין המקרים, כאשר בעניינו של אטיאס מכשיר העיקוב לא פורק מהרכב עובר לפיצוץ ונוסף על כך - גם מנגנוני ההפעלה של מטעני החבלה שונים. בוודאי שאין כאן רמת דמיון שיכולה לעלות כדי "כרטיס ביקור", כנדרש כאשר מנסים לבסס טענה של שיטה ומעשים דומים. הסנגור מפנה לכתב אישום שהוגש ביום 11.5.15 לבית המשפט המחוזי בתל אביב בעניינם של אביאל וואהל ואחרים (תפ"ח 18058-05-15), שגם שם נטען שנעשה שימוש על ידי אחרים במכשיר עיקוב דומה, שנרכש ב"גולן ספיי שופ", כהכנה לרציחתו של אוהד פרנקו ז"ל. מכאן שאין מדובר בשיטת פעולה ייחודית. שיטה שמקובלת בין עבריינים אינה יכולה להחשב כשיטה ייחודית.

סיכום ההגנה

39. לסיכום, טוענים המשיבים, שלא ניתן לקשור את המיוחס באישום זה, לאישומים האחרים מושא ההחלטה הקודמת. בהחלטה הקודמת נקבע שבעניין ניסיון הרצח של אטיאס קיימת חולשה מסוימת בשאלת הקשר בין המשיבים למטען. במסגרת אישום זה, קיימת חולשה גדולה יותר, המשליכה באופן ישיר על זהות מבצעי הרצח.

ב"כ משיב 1 טוען כי לגבי מרשו נכונים הדברים ביתר שאת, שכן אין ראיות שקושרות בינו לבין מכשיר העיקוב, מעבר לרגע הרכישה; אין ראיות שקושרות בינו לבין הרכב השכור. בוודאי שאין ראיות שקושרות בינו לבין המטען. לכן המבקשת לא הצליחה לבסס ראיות כלשהן שקושרות אותו לרצח.

ב"כ משיב 2 טוען כי גם אם יש ראיות נסיבתיות, שקושרות בין משיב 2 למכשיר העיקוב במשך תקופת העיקוב, אחר צרפתי, הרי שאין כל ראיה הקושרת את משיב 2 למטען, לא שהצטייד בו ולא שהביא או נתן אותו לאחר. לכן לא ניתן לבסס ראיות לכאורה שלפיהן משיב 2 קשור לרצח המנוח.

דין והכרעה

40. מוסכם, כי הראיות לאישום זה הן נסיבתיות, כולן. התייחסתי באריכות לפסיקה בנושא ביסוס מסקנות על ראיות נסיבתיות בהחלטתי הקודמת, פסקאות 50 ו-51, ואין מקום לחזור על הדברים, שכן ממילא - כפי שצינתי בפתח ההחלטה - יש לקרוא החלטה זו ביחד עם ההחלטה הקודמת, למען שלמות התמונה.

מאז ההחלטה הקודמת חזר בית המשפט העליון ונדרש לסוגיה של מעצר עד תום ההליכים בהתבסס על ראיות נסיבתיות מספר פעמים, ובין היתר קבע כך:

"גם במצב בו כל הראיות הן ראיות נסיבתיות, ייתכן ובית המשפט יורה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים כנגדו, וזאת אם מדובר בראיות עוצמתיות על פניהן, ששילובן יחד יוצר על פני הדברים מסכת ראייתית רצופה של עובדות שיכולות לבסס הרשעה. בהקשר לתרחישים החלופיים שמציע העורר, יש לבחון אם אלה מצביעים על חולשה כזו בראיות ששומטת את הקרקע תחת התרחיש המפליל, או שמא מדובר בהסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי (ראו למשל: בש"פ 3484/14 **מדינת ישראל נ' חיימוב**, פסקאות 23-26 (22.5.2014); בש"פ 898/15 **עזיז נ' מדינת ישראל**, פסקה 34 (19.2.2015))."

בש"פ 2898/15 **ביטון נ' מדינת ישראל** [21.5.15], פסקה 29.

41. צודקים הסנגורים, כי אין ראיות שמלמדות שהמשיבים בעצמם ישבו ברכב השכור, וגם אם יוכרע שיושבי הרכב השכור הם שהפעילו את המטען ורצחו את צרפתי - אין ראיות שהיו אלה המשיבים. ואכן, המבקשת, בחלק חשוב מסעיפי כתב האישום, נוקטת לשון "המשיבים או מי מטעמם". זאת, הן בהתייחס להצמדת מכשיר העיקוב לאופנוע, הן בהתייחס להצטיידות במטען חבלה, הן ביחס להסרת מכשיר העיקוב והטמנת מטען החבלה באופנוע, הן ביחס להפעלת המטען בשעה שהמנוח התיישב על האופנוע. נוכח אי הוודאות בדבר זהות אלה שביצעו פיזית כל חלק באירוע, מואשמים

המשיבים כי ביצעו את המעשים בצוותא חדא, עם אחר או אחרים, וגם - מלבד האישום ברצח - כי קשרו קשר לבצע פשע.

בעניין זה, אגב הדיון בהבחנה בין מבצע בצוותא למסייע, נזקק לאחרונה בית המשפט העליון למאפייניו של המבצע בצוותא, וכך נקבע: על פי מבחן השליטה הפונקציונלית, המבצע בצוותא הוא מי שביכלתו לשלוט על הפעילות העבריינית כולה, "כחומר ביד היוצר". על פי המבחן המשולב יש לבחון את היסוד העובדתי לצד היסוד הנפשי, תוך שהשניים מאזנים זה את זה (ע"פ 4186/13 ע'אלב מחמד ע'נאים נ' מדינת ישראל [13.4.15], פסקאות מב - מג). מכאן ברור שאין צורך להראות מעורבותו של נאשם בכל המעשים שמרכיבים את האירוע, ויש לבחון פרמטרים נוספים.

42. לעניין המניע יש לזכור, כי קיומו הוא ראייה נסיבתית חשובה, אך לא תנאי בלעדיו אין. בהחלטתי הקודמת התייחסתי לקיומו של סכסוך בין "חבורת אטיאס", "לחבורת שימול" ולכך שהוכח מניע של אנשי "חבורת שימול" (שהמשיבים כמובן נמנים עליה) לפגוע באנשי "חבורת אטיאס". הוכח, כעולה מהראיות שפורטו בטענות המבקשת, כי עובר למותו היה למנוח קשר קרוב עם אטיאס ויונייב. לשלב הזה, די בכך. מה לי השתייכותו ל"חבורה" שלהם, או היותו "סתם מקורב"?

43. לעניין הקשר של המשיבים למכשיר המעקב, כפי שקבעתי בהחלטה הקודמת, הראיות קושרות בבירור בין שני המשיבים לבין המכשיר בעת הרכישה. הראיות קושרות בבירור את משיב 2 למכשיר, גם בהמשך, כפי שפורט בראיות המבקשת, בהתייחס לפעולות שעשו המשיבים בקשר לתפעול המכשיר.

אשר למשיב 1: ראשית חשוב לזכור, כי בנוגע לאישומים 2 ו-3, שנדונו טרם חשיפת האישום דנן, הסכמתו של משיב 1 לכך שיש לו קשר למכשיר 1 הייתה בלתי מסוייגת ולא נטען שהוא רק רכש אותו, אך לאחר מכן "נפרד" ממנו. ההבחנה בין רגע הרכישה, שלגביו יש עדויות ישירות, לבין פעילות המכשיר בהמשך, נולדה כשהתברר, בגדר האישום הנוכחי, השימוש שנעשה במכשיר 1 במסגרת רצח צרפתי. שנית, חיזוק לקשר של משיב 1 גם בהתייחס לשימוש שנעשה בו לאחר הרכישה אפשר למצוא, כפי שצוין לעיל, גם בשיחת הטלפון של משיב 1 למוקדן של אורנג', בסוף חודש אוגוסט, חודש לאחר רכישת המכשיר, וכן בעדותו של שי שלום אשל שהעיד: "שניהם אמרו לי שהם מתעסקים בגבייה ומעקב על לקוח. לא פרטו לי עוד מה. שאלו אותי אם אפשר לשים את המכשיר באופנוע. לא אמרו לי איזה אופנוע. אמרתי להם תפרקו תראו..." [ההדגשות הוספו - מ.ב.נ].

מסקנתי היא שקיימות ראיות לכאורה לקשר של שני המשיבים למכשיר 1 לא רק בעת הרכישה, אלא גם לאורך תקופת פעילותו.

44. הראיות שמתייחסות למעקב אחר האופנוע של המנוח באמצעות המכשיר הן אמנם נסיבתיות, אך חזקות למדי. ההתאמה בין תנועת האופנוע לתנועת המנוח מובהקת, כמו גם ההסברים למועדים שבהם היתה היפרדות בין השניים. בסופו של דבר, גם המשיבים הסכימו שמכשיר העיקוב הוצמד לאופנוע, ועל כן איני מוצאת להכביר מילים. טענותיהם בדבר המכשיר שנשלח לתיקון, היעדר בדיקות תקינות וכו' מקומן בהליך העיקרי.

45. הקשר בין המשיבים לרכב היונדאי השכור: הקשר של משיב 2 לשכירת הרכב ברור, כפי שפורט לעיל. הקשר של משיב 1 לרכב פחות ברור והוא עולה מאותן שיחות בין הטלפון שלו (המסתיים בספרות **672**) לטלפון של **אלי עמר**, הן ביום 25.8.14, הן ביום 9.9.14. הטענה של המשיבים, שלפיה עצם ההתקשרות אינה מראה על קשר, משום שלא ניתן לדעת מי ענה לטלפון, היא טענה דחוקה. ראשית, משום שעצם מסירת מספר הטלפון של משיב 1 לאלי עמר כמספר של משהו שניתן להתקשר אליו בקשר לרכב, מלמדת לא מעט. שנית, ההנחה היא שכאשר התקשרו למספר של משיב 1 - הוא זה שענה. מעבר לכך - כעשר דקות אחרי ההתקשרות בין הטלפון של משיב 1 לאלי עמר ביום 25.8.15, יש שתי התקשרויות, בהפרש של 4 דקות זו מזו, בין הטלפון של משיב 2 (**542**) לטלפון של אלי עמר. קשה להניח שמשיב 2 דיבר בשני מכשירי הטלפון בשלוש השיחות הללו.

מקובלת עלי טענת המשיבים שלמרות שהם שכרו את הרכב, גם אחרים עשו בו שימוש. כך עולה בבירור מהראיות. לכן, אלמלא ראיות נוספות, המצאותו של הרכב השכור בזירת הרצח לבדה לא הייתה קושרת, בהכרח, את המשיבים לרצח. ואולם זו אינה ראיה יחידה.

46. פעילות היונדאי ביום הרצח וביום שלפניו מתיישבת עם פעילות לתכנון הרצח, ואינה מתיישבת עם טענה לצירופי מקרים. בעניין זה משתלבות הראיות הבאות: הנסיעות של היונדאי בכביש 6 ביחד על כלי רכב מלווים בשעות הלילה הקטנות; הכניסה המשותפת לכביש 6 מהצומת הקרוב לאזור מגורי המשיבים והיציאה מכביש 6 בצומת הקרוב למקום מגורי המנוח, והחזרה המשותפת כעבור שעה ומחצה ביום שלפני הרצח; דפוס הפעולה הזוהר בדרך דרומה, ביום הרצח, ושובו של הרכב המלווה לבדו, כשמכשיר העיקוב נע בהתאמה עימו [בעניין זה קיימת תשובה לטענות ההגנה בדבר אי התאמה בשעות, כאשר לוקחים בחשבון שלפי האיתותים של המכשיר, הוא היה בעמידה בחלק מהדקות]; איכון רכב היונדאי, שלא חזר עם רכב הליווי השני ביום הרצח, ליד זירת הרצח, בשעות הרלוונטיות; בריחת רכב היונדאי מהזירה מיד לאחר הפיצוץ והופעתו במצלמות האבטחה של תחנת הדלק ביציאה מגדרה, בנסיעה צפונה, דקות אחרי הפיצוץ, ועמידתו הממושכת בזירת הארוע ביום הרצח, כשלוחית הרישוי שלו מכוסה ומוסתרת.

הקשר של המשיבים לפעילות היונדאי, מעבר לקשר שלהם לשכירת הרכב, עולה מהראיות הבאות: החיפוש שערך משיב 2 בטלפון שלו אחר רחוב הארז (מקום מגורי המנוח) באמצעות ה-Waze, ביום 1.9.14, ואיכנו בסמוך למקום מגורי המנוח 10 דקות אחר כך; הבעלות של קרובי משפחתו של מני אלופר, מקורבם של המשיבים, בכלי הרכב המלווים; הראיות שהובאו עד כה, שממן עולה שהמשיבים הם שעקבו אחרי המנוח עד לפירוק מכשיר העיקוב מהאופנוע והעובדה שמכשיר העיקוב חזר לרשותם אחרי הרצח, כפי שצוין. גם בנקודה זו מקובלת עלי טענת ב"כ משיב 1 שהקשר של משיב 2 למקטע זה של הארוע מובהק יותר ונתמך ביותר ראיות. עם זאת, קיימות ראיות גם לקשר של משיב 1, בפרט בהסתכלות על הקשר הכולל ועל התמונה בכללותה.

47. צודקים הסנגורים כי על פי הראיות, צרפתי היה צד לסכסוכים רבים וניתן לחשוב על "מועמדים" נוספים שחפצו במותו. גם המשטרה סברה כך ולכן בדקה את כל האפשרויות שעלו בדעתה. עצם חקירתם של חשודים נוספים מלמדת על כך, אך עובדה היא שבדיקת האפשרויות הנוספות לא הולידה ראיות תומכות, בעוד שבדיקת הקשר של המשיבים לארוע הניבה ראיות רבות ומפלילות.

48. אשר לתזה שלפיה צרפתי התפוצץ כתוצאה מתקלה במטען שלו עצמו, שהצפין באופנוע במועד מוקדם יותר כדי לעשות בו שימוש לפגיעה באחר: אלמלא כל יתר הראיות, התזה אפשרית. ואולם נוכח התמונה הכוללת, הסבירות לכך נמוגה. יש להוסיף כי לפי חוות דעת מומחה החבלה (מסמך 49), קרוב לודאי שהמטען הופעל באמצעות מערכת הפעלה, כנראה מקלט אלחוטי. גם סברה זו מרחיקה את האפשרות של פיצוץ ספונטני.

49. צודקים הסנגורים שאין ראיות שמלמדות על המצאות המשיבים בזירת הארוע במועד הרצח. לגבי משיב 1, ניתן אף לומר שההיפך הוא הנכון. יש איכונים של הטלפון שלו בפתח תקווה, הרצליה, פי גלילות ופזורה במועדים הרלוונטיים. קיים קושי לייחס את הפעלת המטען למשיבים באופן ישיר, אך נוכח התמונה הכוללת, ניתן לומר שאת המטען הפעילו מי מטעמם. כאן נשוב להגדרת המבצעים בצוותא ונבחן את מעורבותם של המשיבים בתכנית הכוללת.

50. מסקירת כל הראיות הנסיבתיות שהוצגו, ולאחר שבחנתי אותן בהתאם ל"בחינה התלת שלבית", שאליה התייחסתי בהחלטה הקודמת (פסקה 51), עולה לדעתי תמונה ברורה של ההתרחשות המפלילה. למסקנה זו אני מגיעה חרף התייחסות שהעלו הסנגורים ושאליהן התייחסתי לעיל, ומבלי להזדקק לטענות בדבר שיטה ומעשים דומים.

מהראיות עולה, לפחות בשלב הזה, שהמשיבים נכחו בכל הצמתים החשובים של ההתרחשות הפלילית והיו המתכננים של הארוע, והמבצעים של חלקים מסויימים בו. למעשה, הם קשורים ישירות, בעוצמה כזו או אחרת, לכל שלבי הביצוע גם אם לא נמצאו פיזית בזירת הארוע, בעת הטמנת המטען והפעלתו. משכך, לפי כל מבחני הפסיקה, הם עונים על הגדרת "מבצעים בצוותא".

כזכור, בשלב השלישי של הבחינה התלת שלבית מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. זה המקום לבחון האם נמסר הסבר חלופי ומהו. המשיבים, כזכור, שמרו על זכות השתיקה. כעולה מכל האמור עד כה, איני מסכימה עם טענות ההגנה שהתשתית הראייתית כה קלושה, שלא היה על המשיבים למסור הסברים. בדיון באישומים הקודמים הסנגורים ניסו להעלות הסברים אפשריים בשמם של המשיבים למעקבים אחר אטיאס ויוניב. כאן לא נעשה נסיון כזה, שכן הטענה הייתה שהמשיבים לא עקבו אחר צרפתי. חלף זאת, תקפו הסנגורים את משמעות הראיות והציעו חשודים פוטנציאליים אחרים ותרשישים חלופיים.

51. שתיקת המשיבים: לנפקות השתיקה של נאשמים בשלב המעצר עד תום ההליכים התייחס לאחרונה בית המשפט העליון באומרו:

"14. השאלה האם ה"פאזל הראייתי" יוצר "תרחיש מפליל" הגיוני יחיד, תיבחן אף היא ככלל במסגרת ההליך העיקרי, אלא אם התרשם בית המשפט, כבר בשלב בחינת מעצרו של פלוני עד לתום ההליכים כנגדו, כי לצד הראיות הנסיבתיות קיים חוסר ראייתי מובהק, שבכוחו לכרסם באופן ניכר בראיות הקיימות ולהטיל ספק שאיננו מבוטל ב"תרחיש המפליל" המוצע. המקרה דנן איננו מקרה שכזה ושתיקתו של העורר במשך שלוש חקירות, שהתפרשו על-פני כשבועיים, מחזקת את התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת נגדו [ראו לדוגמא: בש"פ 1947/09 מדינת ישראל נ' לוי, פסקה י"ב (8.3.2009)]. שתיקתו זו של העורר בחקירותיו מצטרפת לחשד - למצער - העולה מהשתלשלות האירועים המתוארת לעיל,

נסיבות האירוע ומעורבותו של העורר בכל הקשור לטיפול ברכב ונסיעתו בעקבותיו של זיו. זאת, כאמור, אף אם מעורבותו של העורר במסכת העובדתית העולה מן התמונה הנסיבתית איננה דומיננטית [השוו: בש"פ 2083/09 מולנר נ' מדינת ישראל, פסקה י"ז (19.3.2009)].

15. הגם שאין בכוחה של שתיקת העורר כדי ליצור את ה"יש" הראייתי, כלומר את גרעין הראיות לכאורה הנדרש, יש בכוחה לחזק את התשתית הראייתית הנסיבתית הקיימת. זאת, הגם שלבסוף, בחקירתו הרביעית ומקץ 11 ימים, מסר העורר את גרסתו. יש לצפות ממי שאין לו כל קשר לרכב ולמרכיבים שנתפסו בו ואשר נוכחותו בזירת האירוע היא מקרית לחלוטין, כפי שנטען בהמשך, למסור את גרסתו המזכה מיד עם מעצרו או בסמוך לו ולענות לשאלות ההמשך של החוקרים בנוגע לגרסה שנמסרה [ראו למשל: בש"פ 8445/13 עזאם נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (23.12.2013); בש"פ 8386/13 מולטקא נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (19.1.2014)]. סבורני כי במקרה דנן, צירוף הראיות הלכאוריות הקיימות מתחזק לנוכח שתיקתו המתמשכת של העורר, הן בטרם מסר את גרסתו והן לאחר מכן, ובכך מתגבש הנדרש מן הבחינה הראייתית בשלב זה, כדי להאריך את מעצרו של העורר עד לתום ההליכים כנגדו [ראו למשל: בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב, פסקה 26 (22.5.2014)].

בש"פ 3562/15 שי בנמו נ' מדינת ישראל, פסקאות 14 - 15 [3.6.15]

גם במקרה דנן, כמו בעניין בנמו הנ"ל, לא ניתן לומר כי "קיים חוסר ראייתי מובהק, שבכוחו לכרסם באופן ניכר בראיות הקיימות ולהטיל ספק שאיננו מבוטל ב'תרחיש המפליל' המוצע" ולכן, בניגוד לאמור בעניין נאשף שאליו הפנתה ההגנה, שתיקת הנאשמים אינה עומדת לבדה, אלא היא מחזקת "יש" ראייתי ממשי.

סיכום

52. סיכומי של דבר, אכן, כטענת הצדדים, התיק בנוגע לאישום זה מורכב כולו מראיות נסיבתיות. חלק מהראיות, כפי שטענו המשיבים, בעיקר לגבי משיב 1, אינן בעוצמה הגבוהה ביותר. ועם זאת לטעמי, התמונה הכוללת העולה מהמכלול, לפחות לשלב זה, מובילה למסקנה שקיימות ראיות לכאורה להוכחת מעורבותם של שני המשיבים באישום הראשון, ברצח של גיל צרפתי ז"ל.

ניתנה היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, בנוכחות הצדדים.